

VEMANA VENBA

A TRANSLATION

FROM THE

TELUGU LANGUAGE

BY

A. VENCATASUBBU PILLAI.

PUBLISHED BY

P. MANGAPUTHY NAIDU, B. A.,

Madras Christian College.

MADRAS:

PRINTED AT K. R. PRESS,

1892.

All rights reserved.

Price 4 As. By Post 5 As.

கடவுள்துணை.

வேமனநீதிவண்பா.

முதல்பாகம்.

கடவுள்வணக்கம்.

ஆதிநடு வந்தமிலாற் கன்புசெயில் வேமனனூல்
 ஆதிநடு வந்த மருந்தமிழில்—ஓதமிக
 அந்தம் பெறுமீவ் வகிலத்தென் றவ்விறையைச்
 சிந்தையிலி றைஞ்சுதுமே தேர்ந்து.

அவையடக்கம்.

வேதாந்தா சாரியெனும் விப்பிரகு லோத்தம
 னென், மீதார்ந்த வன்பினால் வேமனனூல்—நீதா
 ராய், தென்மொழியி லென்றுரைக்கச் செப்பலுற்
 றே னாசையினால், நன்மொழிதேர் நாவல்லீர் நான்.

நாப்பழக்க மில்லே னனிநாப் பழக்கமுற்றோர்,
 மாப்பழக்கத் தாற்பாட வாய்திறந்தேன்—யாப்பழ
 த்தம், இன்சொலிலே யேனு மிளங்கிளை சொற்
 போலென், புன்சொலையுங் கொள்வீர் பொறுத்து.

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

உலகத் துயர்ந்தசிவ யோகி யெனவே, இலகிய
 நல் வேமனனை யென்றும்—உலகதனில், போற்று
 விரோற் புண்ணியர்காள் புத்திமுத்தி' நேர்வனவ,
 னாற்றவுமேசெய்தின்னருள்.

(க)

உரையா டெனினுநீ யொன்றுமுரையாடா
யுரையா டையாவலிதென் னோடிக்—குரையாடு
மையாநின் மாற்ற மறிகுவல்யான் கண்டாயே
மெய்யான வேமா வினாந்து. (உ)

நூ ல்.

ஆத்துமத்தைச் சுத்திசெயா ராசாரத் தாற்பய
னென், பாத்திரத்தைச் சுத்திசெயார் பாகமெவன்-
ஏத்துறுநல், சித்தசுத்தி செய்யார் சிவபூசை யாற்
பயனென், வித்தமுறு வேமா விளம்பு. (க)

போற்றொருநன் னீலமணி போதும் தளபனெ
னத், தோற்றுமணி தட்டிருந்தென் தொல்லுலகில்-
ஊற்றநேர், பாவொன்றே போதும் படித்துப் பொ
ருளுணரத், தேவொன் றியவேமா தேர். (உ)

தலைவன் தனைநினைக்கில் தன்னை மறப்பன்
அலையுந் தனைநினைக்கி லந்தத்-தலைவனையே[தெவ்வா
தான்மறப்ப னுண்மகனுந் தானிரண்டைக் காண்ப
றான்மறந்த வேமா வுரை. (ங)

இன்புற்றான் யாவ னிகமதனி லின்பின்றித், துன்
புற்றான் யாவன் துணிந்தறியில் - மன்புவிக்கோர்,
சாட்சியெனுஞ் செங்கதிரோன் தண்ணீர்க் குடற்
தொளிரக், காட்சியொக்கும் வேமனனே காண். (ப)

அத்தத் தமைத்த வரியபொலன் கூடதனில்
வைத்திட்ட தீபம் வயங்கலெனச்-சித்தந்
தெளிந்தவர்கள் தம்முடலில் தீதற்ற ஞானம்
விளங்குமால் வேமா மிக. (ஊ)

கடைத்தரத்துக் கள்ளகுரு கன்மத்தி னாட்டும்
நடுத்தரத்தோன் மந்திரத்தி னாட்டும்-அடுத்தவரை
உத்தமன்றான் யோகத் துயர்நிலையி னாட்டுமே
சித்தமதில் வேமா தெளி. (௬)

அன்னமிட்டுத் தாக மதுதவிரா மானிடர்தாம்
என்னபலன் பெற்றிடுவா ரிப்புவிடில்-அன்னோர்
பிறந்தென் மடிந்தென் பிறந்துபுற்றிற் செல்லும்
ஹந்திலைகொல் வேமனனே யெண். (௭)

தாமளித்த மக்களுடன் தம்மை யளித்தவரும் [ல்
தாமிறத்தல் தங்கட்கோர் சாட்சியன்றோ-தாமுலகி
ஓர்பிரம கற்ப முயிர்தரிப்ப தெவ்வாரே
சீர்பெறுநல் வேமனனே செப்பு. (௮)

ஞானமிலான் பன்னா னலனுணர்ந்தா னேனுமவன்
தானுணரக் காலவரை சற்குணனும்-தேனருந்தா
மண்கேர் தாமரைமேல் வந்தமரம் மட்டுகனங்
கொண்டதுபோல் வேமா குறி. (௯)

மானாக்க கண்டளவின் மால்பெருகிக் காழுகனுந்
தானா னெழிந்து தளர்வெய்தும்-தானானும் [தோ
விட்டிறனைக் கொல்கின்ற வெந்திக்கண் டென்னந்
஁ட்டுறல்போல் வேமா விது. (௧௦)

புல்லசமான் காலரவம் போந்துணமண் வெங்கிருமி
நல்லுணவாத் தந்ததுபோ னாதன்றான்-வல்லநிலம்
நாங்கு முயிர்கள் தமக்கெல்லா முண்டிதனை
ஆங்கமைத்தான் வேமாநன் காய்ந்து. (௧௧)

என்சொலினு மாந்த ரியற்கைக் குணமாறு
கொன்னுமலி வாலின் குணக்கரு-தன்மையிலாள்[த்
கொண்கனையு மாறவிலை கூறுவளே கூடையில்வை
தெண்ணமின்றி வேமா விவண். (கஉ)

வேர்ப்புழுவோர் தாருதனை வீழ்த்துங் கொடிய
தெனுங், கோற்புழுதான் பூடழிக்குங் கோளுரைப்
போன் - சேர்க்கையினால், நல்ல குணவாள னானில்
த்தி லோகெடுமால், ஒல்லையிது வேமா வுணர். ()

உப்புமுயர் பாலுகழு மோர்நிறத்த தானாலுஞ்
செப்புருசி வேறுகுந் தேறுங்கால்-அப்படியே [ண்
மானிடருட் புண்ணியநன் மாந்தரும்வே றுண்டு கா
ஞானமுள வேமனா நாடு. (கச)

சீவ னுடல்விடுமுன் சீவன் தனையுடலில்
மேவுகற்ப முண்டமர்த்த வேண்டுமே-சீவனுடல்[ம்
விட்டுப் புறப்படினே மெய்ந்நிறுத்துங் கற்பமென்ற
கட்டலெவன் வேமனனே காண். (கரு)

கள்ள நிசமிரண்டுங் கண்டறிவ னீலகண்டன்
தெள்ளுபுனல் பள்ளந் தெரியுமே-யுள்ளத்தில்
தாயறிவள் தன்மைந்தன் தான்பிறந்த வாறென்பர்
மாயமறு வேமா ம்தி. (கக)

அங்கந் தளர்ந்து மரும்பல் லுதிர்ந்துமிகப் [ற்றுந்
பொங்கியதோர் மூப்பைப் புணர்ந்துதிடன்-பங்கு
ஆடவர்புன் சிற்றின்பத் தாசைவிடா ரொன்கொலே
சேடனிகர் வேமனனே செப்பு. (கக)

ஒண்டொடியார் தம்மை யுயர்நிதியை யுண்டிடுமின்
பண்டமதை நேராகப் பார்த்துருசி-கண்டறியில்
ஆடவரு னுத்தமார்க்கு மங்கவற்றிற் பற்றறுமோ
நாடியநல் வேமா நவீல். (௧௮)

தகுதியலாத் தானமதில் தன்னையுயர்த் தற்க
தகுதியொடு தானடங்கல் தாழ்வன்-றகலிடத்தே
ஆன்ற மலையதுகண் ணாடிதனிற் சிற்றுருவாய்த்
தோன்றாதோ வேமனனே சொல். (௧௯)

தன்னுளத்திற் சூதுளதேல் தன்னைப்போ லெல்ல
வருந், தன்னிடத்திற் சூது தழைத்துநிற்பர்-தன்னு
ளத்தில், சூதிலதேல் தன்பாலோர் சூதுசெய்வா
ரின்றுலகில், கேதமறு வேமனனே கேள். (௨௦)

தன்னாற் கொலத்தகுமோர் சத்துருதன் கைப்ப
டினும், இன்னு செயாதவனை யிட்டமுடன்-நன்னய
ங்கள், பாராட்டிப் போவென் பதுவே மரணமொக்
கும், சீராரும் வேமா தெளி. (௨௧)

விராவி லொருகரும மேவற்க மேவின்
விராவிலது வேதனையாய் மேவும்-தரைமிசையே
காயெடுத்துக் கீழெறியி லுண்ணக் கனியாமோ
நேயமொடு கேள்வேமா நீ. (௨௨)

நீர்க்கண் மரக்கலந்தா னின்றுமிதந் தோடுமெல்ல
நீர்ப்புறத்தி லோர்முழமு நேர்ந்தோடா-பார்க்குள்
நிலைபிரியில் வல்லுநர்க்கு நேர்படலொன் றில்லை
நிலைபிரியா வேமனகே ணீ. (௨௩)

நீரிற் கரானீந்தி நீளிபத்தைப் பற்றியடும்
பாரிலது ராய்பற்றப் பாழ்படுமே-தேரிவிது
தானவலி யல்லாது தன்வலியொன் றில்லேகேள்
ஞானமிகு நல்வேமனா. (உச)

சந்தனத்தா னல்லவனந் தானொளிரு மாறுபோ
ல், நந்துகுலத் தோர்மைந்த னற்குணனாய்-வந்துதி
க்கில், அன்னவன ருங்குணத்தா லக்குலமு மாட்சி
மையே, மன்னுமிது கேள்வே மனா. (உரு)

கோலமைந்து பத்தாக் குருளைதரு மோரீற்றில்,
மாலிபமொன் றேயினு மற்றதுபோல்-சாலவுநல்,
உத்தமனாய்த் தோன்றுமெனி லோர்புதல்வன் போ
தாதோ, வைத்துணர்க வேமா மதி. (உசு)

மதியுள்ளாற் கற்பிக்க மாட்டுவனோ யாரும்
மதியில்லாற் காருணர்த்த வல்லார்-நதியென்ற
ஆற்றின் வளைவெடுப்பா ராரோ புடவியினில்
மாற்றுயரு நற்குணவே மா. (உஎ)

அற்பகுணன் மிக்கவுரை யாடுமதி யுத்தமன்றான்
இற்புறவே மெல்ல விசைக்குமால்-சொற்பெரிய
கஞ்ச வொலிபோற் கனக மொலிசெயுமோ
விஞ்சுபுகழ் வேமா மிகுத்து. (உஅ)

கயவர்தமை மெச்சங் கயவ ருலோபி
வியனறுமஞ்ஞானிகுண மெச்சம்-பயனில்லாப்
பங்கமெச்சம் பன்றியது பன்னீரை மெச்சுமோ
துங்கமுறு வேமா தொடர்ந்து. (உக)

கங்கையது பாயுங் கதிகொண்டு சத்தமிலா
தங்கிசைச்ச லிட்டோடு மற்பநதி-இங்கதுபோல்[ள்
மேன்மக்கள் தம்பொறுமை மேவுவரோ கீழவர்கே
தான்மிக்க வேமனனே சார்ந்து. (௩௦)

ஈனமுறு மோர்கொடியற் கீந்து பொருள்கடனாய்
த், தானதுறப் பின்னலைதல் தாழ்வாமே-பூனையோர்,
கோழிதனைக் கவ்வியக்காற் கூப்பிட்டால் வந்திடு
மோ, கேழுமுயர் சீர்வேமா கேள். (௩௧)

ஈகை யிலாவுலுத்த னில்லத்தோர் சாவெய்திப்
போகப் பிணமும் புறப்பட்டால்-சோகமுடன்
பொன்னளித்துச் சுட்டிடற்காப் பொன்போச்சு தெ
ன்றமுவன், இன்னபல வேமா விசைத்து. (௩௨)

கடடப் படுமுலுத்தன் காசு தனைக்கவர்வான், இ
ட்டமொடு தாழ்ந்தவன்பின் னேழைசெலும்-நட்ட
விது, சம்பு தகர்நாடித் தானதன்பின் சென்றதொ
க்கும், நம்பனருள் சார்வேமா னு. (௩௩)

உலுத்தற் கொலவுலகி லோர்மருந்தும் வேண்டா
வலுத்ததென வுண்டோர் வழிதான்-உலுத்தன்பால்
நாடிப்பொன் கேட்டளவி னுடாது வீழ்ந்திறப்பன்
வாடிமிக வேமா மனம். (௩௪)

மொழிவதெலாம் பொய்யுளமோ மோசக் குறை
யுள், வழுவொடுமான் மாவிருந்தென் வாழ்ந்தென்-
மொழிவதொன்று, சத்தியமே லாண்டு சதமாயு ளு
ண்டிதுகேள், நித்தனருள் சார்வேமா நீ. (௩௫)

கைத்துண்டாம் போழ்து கரப்பன் தனைச்செருக்
கால், வைத்திலம்பாட் டில்லை வழங்கவொன்றும் -
இத்தகைய, இவ்விரண்டி னாலு மிடும்பையுறாக் கா
லமுண்டோ, தெவ்வகன்ற வேமா தெளி. (௩௬)

கண்டு மெதிர்நிற்கக் காண்கிலான் வாய்திறவான்
அண்டுமொழி கேட்டு மதுகேளான்-வண்டனதன்
ஏமாப்பிற் செய்வ னிவன்மதியிற் சன்னியுண்டே
மாமாயை நீத்தொளிர்வே மா. (௩௭)

தீர்த்து முடிவுசொலத் தேரா வதிபதியென், சே
ர்த்து முடித்தவிழக்காச் சேதனொன்-கூர்த்தவன்
பால், நீரன்ன நேராத நீள்வாய்க் கொடையாலென்
தீரனெனும் வேமா தெளி. (௩௮)

தானுமுணன் ஆப்தர் தமையு மணுகவொட்டான்
கர்ணுறையு மாணேர் கருமிதான்-மானிடன்போல்
நெற்புலத்திற் புல்லுருவ நிற்குந் தகைத்தரோ
நற்பதவி சார்வேம னு. (௩௯)

தானமது முற்பிறப்பில் தான்செயாப் பாவிதான்,
ஆன பொருண்மே லவாக்கொள்ளல்-பானலிலே,
வித்திடம றந்து விரைந்தறுப்பான் செல்வதொக்கு
ம், கத்தனருள் சார்வேமா காண். (௪௦)

ஒள்ளியநம் நீப மொளிர்நருநெய் யுள்ளமட்டும்
தெள்ளியநெய் மாளினே தீபமறும்-உள்ளிதுபோல்
நீளாகம் போங்கா னினைவுமுடன் மாயுமே
கேளாய்நீ வேமா கிளைத்து. (௪௧)

அண்ணலரு ணம்பி யகிலந் தனையழிப்போன்
எண்ணில் குடிச்சாப மெய்திக்கீழ்-நண்ணுமிக
மேலெறிந்த பந்துரிப மெம்மட்டு மேவிநிற்குஞ்
சீலமுறு நல்வேமா தேர். (சஉ)

அங்கொருநா டில்லை யகந்தனக்கு மற்றதுதா
னங்கருமத் தேகலந்து நண்ணுமால்-இங்கதனால்
கன்மம் புரியாது கண்டுணர்ந்து நிற்கைநன்றே
மன்னுமரன் தாள் தொழுவே மா. (சங)

சம்புவின் தந்திரமுந் தக்கநய முந்தேர்ந்து, நம்பு
பொரு ளீட்டிவைப்ப னன்றுதவான் - அம்புவியில்,
நன்மையிலா நாய்க்கூட்டி னல்லன்னஞ் சிந்திவைத்
த, தன்மையிது வேமனனே தான். (சச)

இறக்கையிலு மீண்டு பிறக்கையிலு மேகா, சிறக்
கவங்குந் தான்கொண்டு செல்லா - னிறக்கையிலே,
தானெங்கு செல்வனே தன்செல்வம் போவதெங்
கோ, நானுண்ட வேமா நான். (சடு)

தொக்கெடுத்த வப்போழ்தில் துஞ்சறனி லூர்ச்
சுற்றில், நக்கனெனச் சீவனின்ற னன்றியற்றி - மிக்
கென்னோ, வள்ளநாண் மட்டு முபகாரி யாகிலனே,
களம்மறு வேமனனே காண். (சசு)

காசிக்குப் போகக் கனதீர்த்தத் துண்முழக
ஆசைப் படுவதனு லாவதெவன்-மாசுடைய
பாதகற்குக் காசிப் பதிமேவல் கிட்டிமதோ
கேதமறு வேமனு கேள். (சஎ)

இருகாலோர் முக்கா லிரும்பொடியிற் கொல்லன்
 எரிகாய்ச்சி நீட்டி யிணக்கும்-ஒருகால்
 மனமொடியிற் கூட்டியொட்ட வல்லுநரிக் காரோ
 கனமுடைய வேமனனே காண். (சஅ)

பிறனில்விழை யாதும் பிறன்பொருள்வெள வாதும்
 பிறர்க்கிதஞ் செய்தும் பெரிதே-பிறர்முனிந்தும்
 உள்ளமுனி யாது மூலகெண்ண வாழ்தருஉம்
 தெள்ளறிஞன் வேமா தெளி. (சக)

அஞ்ஞானஞ் சூத்திரத்வ மந்தமுறு ப்ராமணத்
 வம், மெய்ஞ்ஞான மென்றுநாக்கும் வேதமே-மெ
 ய்ஞ்ஞானம், பெற்றுவான் மீகி பிராமணத்வ மேவி
 னனால், பற்றறுநல் வேமான் பார். (ந0)

தோயத் துறைமச்சந் தூண்டி லிறைச்சிக்கு
 நேயமுற்றுப் பற்றவதி னீங்குமுயிர்-ஆயதுபோல்
 ஆசைவலைப் பட்டானே லந்தோ நரன்கெடுமே
 மாசறுநல் வேமா மதி. (நக)

அருத்தி நிதம்வளர்க்கு மங்கமுடை யோனார்
 பெருத்தன்பிற் காக்கும் பிராணன்-உரித்தெவற்கு?
 செந்தனம தாருடைமை? தேரில் தருமமொன்றே
 நந்தமது காண்வேம் னை. (நஉ)

நாரா யணவோ நமசிவாய வென்றுமிகப்
 பாரா யணஞ்செய்வன் பார்ப்பவரும்-நேரோ
 பாகவொன் றாலும் பரிவொடறஞ் செய்யான்
 கருமியன்றோ வேமனனே காண். (நக)

கட்புலனிற் பொன்னெக்கு மத்திக் கனியதனைப்
பிட்டாற் புழுவிருக்கும் பீடுடனே-பெட்டுப்
பெருமகனிற் பாவிப்போன் பேதைமையிவ் வாறே
கருமமகல் வேமாரீ.காண். (௫௪)

மேதித்தோ லாய வினைத்துருத்தி யூதிடவைந்
தாதுக்க ணீரூந் தழற்பட்டு-மேதினியில்
பேரறிஞர் நொந்தாற் பெருந்தழல்வா னண்ணதோ
மாரனைவென் றங்கொளிர்வே மா. (௫௫)

மருந்துண்டாற் காயமது மாறுமே மற்றோர்
மருந்துண்ட மாது வசமாம்-மருந்தொன்று
வேறுளதுண் ணேய்தீர்க்கும் வேறுளதுண் மெய்வ
லுக்கும், மாறறுமெய் யோகுறுவே மா. (௫௬)

தலைப்பாகை மேலுத் தரியமெழில் தொந்தி
விலைப்போஞ் செவிகடுக்கன் மின்ன-மலைத்தேழை
செல்லும் பிசுனன் பசுவென் டத் தேர்கிலனென்?
நல்லநிலை சார்வேம னா. (௫௭)

மடவார் கலவி மயக்கத்துண் மூழ்கித்
திடமாய் மனதுவசஞ் செய்யா-விடலைமெயா
யாற்றல் ககாயிருக்கு மம்மரத்தைப் போற்கெடுமே
சாற்றருசீர் வேமனனே தான். (௫௮)

கூலிக் குழைத்துந் கொடுமடிமைப் பாடுபட்டு
ஞ், சாலப் பொருள்கொண்டு தானில்லாள் - பால
ளிக்கிற, போற்றுவா ளின்மை புகிற்கணவற் பற்பல
வாய்த், தூற்றுவாள் வேமா துணிந்து. (௫௯)

இந்திரியத் துள்ளா னிகழ்கடைநற் பத்தியுண்டே
ல், இந்திரியத் துள்ளா னென்னுமிடை - இந்திரி
யம், வென்றவனே யுத்தமன்மால் வென்றுதனைக்
கண்டானேல், நன்றிறைவ னும்வேம னு. (௬௦)

தன்னுடைய தீக்குணந் தாமாறா துள்ளிருக்கத்,
தன்னுளத்தின் மற்றொருவன் தன்குணத்தை - யுன்
னலெவன், தன்மதியைத் தேராது தானயற்காத்
துக்கிப்போன், கொன்மனிதன் வேமா குறி. (௬௧)

பேதை யெனினும் பெருங்கூத்த னுமயத்தன்
சாதுவெனு மாயோகி தானெனினும்-மாதருந்
கண்டக்கா லுள்ளத்திற் காத லெழுதருமே
மண்டுமய லற்றொளிர்வே மா. (௬௨)

இருக்கும் பதிக்கோ ரிடரொய்தின் மற்றோர்
இருக்கைவள மாநாடி யேகல்-பெருத்தநலம்
வாவிவற்றி னானா வசிக்குங்கொ லங்ஙனே
பாவமற்ற வேமனனே பார். (௬௩)

புண்ணியநன் மாந்தர் புனியிலலோல் வெந்தழலோ
ன், உண்ணலன்றி யிப்புவிபு மோங்குமதோ - புண்
ணியர்தாம், இங்குடங்கு முள்ளா ரிவண்முழுது
மில்லையன்றே, பங்கமறு வேமனனே பார். (௬௪),

சித்தசுத்தி யெய்தியறஞ் செய்யிற் சிறிதெனினும்
வைத்தபல னற்பம்ன்று மாபெரிதே-மெத்தவிரி
ஆல மரத்துக் கதன்விதைதா னெவ்வளவோ
சீலமுறு வேமாரீ தேர். (௬௫)

கெட்டவனைத் தெய்வங் கெடுக்குமிக வாபத்திற்
பட்டுழியு மீட்கவுமே பாராதே - பட்டிம்.
வினையாப் புலங்கண் டிடையவனோ மெச்சும்
கனியார்ந்த வேமநீ காண். (௬௬)

பாச மதிகப் படுமாகிற் பித்தரைப்போல்
நேச மறத்திரிவ னீளுலகில்-பாசந்தான்
நாய்போ லலைய நரன்றன்னைப் பண்ணுமால்
சேய்போன்ற வேமநீ தேர். (௬௭)

பெருமாயப் பொய்மிகவே பேசுமவ னில்லந்
திருமாதா வாழ்தருமோ தேரில்-திருவாழ்தல்
பொள்ளற் குடந்தன்னி னீர்மொள்ளல் போலுமே
வள்ளற் குணமுறுவே மா. (௬௮)

மாண்புடைய நன்மனையாள் வாழுமக நன்றொளி
ரும், மாண்பினளி ருட்டறையின் மாதீபம் - மாண்
புடையாள், வாழுமக மாதேவர் வாழ்கோயி லொக்
குமே, வாழியகே ணன்றுணர்வே மா. (௬௯)

மனைவிதனை வீட்டிருத்தி மற்றொருவ னான
மனைவிதன்பா லேகு மனிதன்-கனப்பித்தன்
பானலினெல் விட்டுப் பதர்பொறுக்கு மாறெவனோ
மானலறு வேமா மதி. (௭௦)

அரச ருளந்தா னமார்க்களத்தி னிற்கும்
பரமுனிவ ருள்ளம் பரத்தே-திரமுறுமால்
காமமுறு மப்பருளங் காரிகையார் மேனிநீகுங்
காமமுறு வேமனனே காண். (௭௧)

தந்தைதாய் தம்மேல் தையயில்லாப் புத்திரன்
 றான், வந்துதித்தெ னீண்டவன் மாய்ந்திடினென் -
 அந்தமிலாப், புற்றிற் பிறந்திலையோ புன்சிதலை மா
 ய்ந்திலையோ, மற்றதொக்கும் வேமா மதி. (எஉ)

காயத்தின் முற்பட்ட காயத்தை யாற்றுதற்குத்
 தேயத்தி லுண்டே சிலமருந்து-தீயதெனும்
 மாநிந்தை மாற்ற வலமருந்து முண்டுகொலோ
 வானின் றொளிர்தருவே மா. (எங)

தத்துவநன் காய்ந்துணர்ந்தோன் தன்பதியைக்
 கண்டடைவன், அத்திரனிற் கொல்லுவா னாசை
 யெலாம் - தித்திக்கும், வாழைக் கனியுண்டோன்
 வன்னஞ்சை யுண்பனோ, வாழ்வுறுநல் வேமா மதி.

ரீரிற் குமிழியது நின்றக்கா னீரோட்டம்
 நேரி லதையழிக்கு நீர்மைபோல்-தேரினரர் [ன்
 பாழ்படுமட் பாண்டகிகர் பாழுடற்குப் பற்றுறலெ
 தாழ்வகன்ற வேமனனே சாற்று. (எடு)

ஏமசித்தி பெற்றுள்ளோ ரின்மை வருத்தமறத்
 தாமுலகில் வாழ்கின்ற தன்மைபோன்-மாமனிதன்
 தத்துவங்கண் டானேல் தனக்கொன்றுந் தாழ்வினை
 காண், வத்துணர்சீர் வேமா மதி. (எசு)

சீவ னுடலுறவு தேரின் மதியழியா [செய்
 தேவனையே, கண்டிடவுட் செவ்வியதா - மாவொளி
 ஞானவொளி யுள்ளோங்கு நைந்திருளு மாயுமே
 ஞானமிகு நல்வேம னா. (எஃ)

ஆசையினுன் மானிடர்தம் மாயு ளலைந்தொழிப்
பர், பாச வலையறுக்கப் பார்த்திலார்-வாசனையால்,
நழுமுறு பாண்டத்தை யீமொய்த்துத் தன்மையிதாம்,
பாழுகன்ற வேமனனே பார். (எஅ)

மாபரிச வேதியினுல் வல்லயம்பொன் னாகுதல்
போல், தீபவொளி கர்ப்பூரஞ் சேர்ந்ததுபோல்-தா
பமறப், பூமணம்போ லான்மாநற் பூரணனைக் கூடு
தலே, மாமுத்தி வேமா மதி. (எக்)

பாண்ட முடைந்ததெனிற் பாரிற் புதியதொரு
பாண்ட மதுகொளலாம் பாடின்றி-யீண்நிரன்
கூடுடையி லிக்கூட்டைக் கூடலென்றல் கூடுமதோ
வீடடைந்த வேமவினி மேல். (அ௦)

தள்ளரிய பூசைசெபந் தான்செய்துந் திக்குணத்
தோர், கள்ள நினைவுதனைக் கைவிடார்-உள்ளத்தே,
முத்தி யடையகிலார் மொய்யிருளின் மூழ்கினரால்,
இத்தகைமை வேமனனே யென். (அக)

நிலையெல்லாந் தான்கடந்து நின்றொளிரு மேலா
ந், தலமென்ற மேலுலகந் தன்னில் - பலவடிவம்,
அற்றவிடத் தேஞானி யப்பரமீ தென்றுணர்வான்,
புற்றறுநல் வேமாரீ பார். (அஉ)

சத்தியஞ் சார்தருமேற் சார்தருமே மெய்ஞ்ஞா
னம், வித்தமதாற் சத்தியமு மேவுமே - ஒத்திரண்
டுந், தான்சமனாக் கொண்டவனே தக்கநெறி யந்த
ணனும், வான்கதியுற் றங்கொளிர்வே மா. (அங்)

தானமதன் மேலாஞ் சருவேசன் றியானமே
ஞானமதன் மேலா நவிலுங்கால் - ஞானமதன்
மேற்பால் தாசையினை வென்று விளங்குதல்காண்
மாற்பாறு நற்குணவே மா. (அச)

கள்ள மொழியாழற் கைப்படுமோ மோட்சமெ
ன்றுந், தள்ளுபய னில்பிதற்று தான்செல்லா - கள்
ளநெறி, மேன்மைத் தரத்ததல மிக்கமதி யீனங்கா
ண், ஞானமுறு மாவேம னை. (அரு)

காற்றறியாத் தீபவொளி காணு மலைசுழலொன்
றேற்றறியா வாழி யிவைபோலப் - போற்றுகின்ற
நிச்சலமா மான்மாவு நிர்விகா ரத்தொடுறில்
மெச்சமுத்தி யீதுவே மா. (அசு)

செந்தழலொண் டாதுவினிற் சேர்ந்ததெனக் கூ
ராணி, பந்தமுற வேமரத்திற் பாய்ந்ததென - நந்து
சுவர்ச், சித்திரம தென்னத் திகழுடலிற் சீவனிற்கு
ம், அத்தன்மை வேமா வறி. (அஎ)

மறந்தலையைத் தாழ்த்தியென்றும் வாட்டுதற்கோ
ர் மூலம், அறமலியு நல்லுண்மைக் கான்மா - திறமு
லம், இவ்வுண்மை தேர்பவனே யெண்ணுங்கால் தீர
னம், இவ்வுலகில் வேமனனே யெண். (அஅ)

உன்னியுரை யாடாட வுள்ளன்பு நீடிக்கும் [ல்
தின்னத் தினவேம்புந் தித்திக்கும் - பன்னிவைபோ
சாதகத்தா லெத்தொழிலுந் தாரணியிற் சாத்தியமா
ம், தீதகற்றும் வேமா தெளி. (அசு)

தோன்றுகின்ற நேத்திரமே தூலமா நேத்திரத்
துள், ஆன்றமணி சூக்குமமா மம்மணிக்குள் - தோ
ன்றுவதே, காரணமாய் காரணத்துட் காணும் பிர
மவொளிச், சீருருகாண் வேமனா தேர். (௯௦)

தேன்கூட்டி னுண்மார்க்கந் தேனீ யறியும்ரதம்
தான்கூட்டிம் வண்டறியுந் தாலத்தே - வான்கூட்டி
நல்லபர ஞானி நலமறியும் பத்தன்காண்
வல்லனெனு மாதவவே மா. (௯௧)

அடவிதிரிந் தாவதிலை யாகாசத் தில்லை
புடவிபல தீர்த்தங்கள் போயும் - அடையாய்
உடற்சுத்தி செய்தந் குடையவனைக் காண்பாய்
திடமுடைய வேமா தெளிந்து. (௯௨)

ஊனமறு கர்ப்புரம்போ லுள்ளமுறும் யோகிதர்
ன், ஞானச் சுடர்க்கொழுந்தாய் நன்றொளிர்வன் -
தானிதமும், அந்நிலையி லேழுதிரி லாங்கடைவ னெ
ண்ணியதே, மன்னுபுல வோர்தொழுவே மா. ()

நீயுரைப்ப தியானுரைப்பே னின்னு ளயிக்கியமாய்
நீயுறையு மத்தலத்தி னின்றுறைவே - னேயமுடன்
நீநினைப்ப தியானினைப்ப னீநகமற் றியானகுவன்
ஞானநெறி சார்வேம னா. (௯௪)

நீரதுவே காரமதாய்க் காரமே நீராகும்
காரமதா நீரோபின் காரமாம் - பாரினிலே
காரவுப்பி னீருங் கலந்து மிகவொன்றும்
சீரிதனை வேமா தெளி. (௯௫)

கடி

வேமனநீதிவெண்பா.

தக்க சிவானுபவம் தானடையாச் சாதகர்க்குப்
புக்கவையு நீங்கா புவிதன்னில் - மிக்கொளிரும்
சோதியின்றி நீங்குமோ துன்னிருளுந் தான்சொல்
லாய், நீதிமிகு வேமனா நீ. (கூசு)

இந்திரியத் தால்வருந்து மேழை மதியுடையோன்
சிந்துலகி லேசிவனைத் தேடுவனோ - இந்திரியப்
பாச மொழிக்கிற பதிகாண்பர் மானிடர்தாம்
நேசமொடு கேள்வேமா நீ. (கூஎ)

தேனுண் டகடுமிகத் தேக்குமவன் பாலுண்ணத்,
தானெண்ணு மோவிதுபோல் தத்துவமெய்ஞ்-ஞா
னத்தால், உண்மை யறிந்தபின ருள்ளதத்வ மேது
க்கோ, வண்மையுள வேமா மதி. (கூஅ)

உத்தமரு ளுத்தமன்கா ணுண்மைநிலை கண்டுணர்
ந்தோன், மத்திமனே பூவின் மகிமைசெய்வோன் -
மெத்தவே, மேட்டை வளர்க்கின்ற வேடத்த னே
யதமன், வாட்டமறு மாதவவே மா. (கூக)

இதையத் திருக்கின்ற வீசனைக்கா ணும
னிதமுஞ் சிலைவணங்கி நிற்போர் - மதவிலங்கே
சீவனில்வாழ் தேவிற் சிறந்தபொருள் கல்லிலுண்
டோ, பாவமறு வேமான் பார். (கூஊ)

ஆனிர்பாற் போதுங் கரண்டியள வத்திரிபால்
சானிரம்ப வாயிடினுந் தானென்னும் - தானன்பால்
கைப்பிடிய தன்னங் கனிந்தளிக்கிற் போதுமே
ஒப்பறுநல் வேமா வுணர். (கூக)

பாறைமிசைக் கூவலொன்று பாடுபட்டுத் தோ
ன்டிடினும், ஊறுமிகு மன்றிமுடி ஷ்வான்றில்லை -
யூறுநல, பள்ளத் தகழ்குழிதான் பாவிக்கு மோர்கு
லமே, நள்ளரிய சீர்வேமா நாடு. (௧௦௨)

கரும்பிள்ளை கூட்டிற் கலந்தகுயில் போலும்
பெருங்குளவிச் சார்ந்தபுழுப் போலும்-தெரிந்தொ
ருவன், தேசிகன்றாள் போற்றுமெனில் தேசிகனே
தானாவன், மாசிகந்த வேமா மதி. (௧௦௩)

சொல்லைத் திருத்தலாஞ் சொற்பிழையொன் றில்
லாமற், கல்லைத் திருத்தலாங் காசினியி - னல்லதெ
னச், சிந்தை திருத்துதறான் சேதனர்க்கு மாகாதே,
பந்தமறும் வேமனனே பார். (௧௦௪)

மானசத்தின் முத்திபெறு மார்க்க மதுவிருந்து
ம், மானசத்தைக் காணுகிலார் மற்றதனை - மானிட
ர்தாம், கட்டுகிலா ரிவ்வுலகிற் காலன்கைப் பட்டந்
தோ, கெட்டழிவார் வேமனா கேள். (௧௦௫)

மானசமே முத்திக்கு மாமூல மென்றுணரார்
மானசத்தின் கைவசமாய் மாய்ந்திட்டார்-மானசமே
தானா யிரகசியந் தானுணர்ந்தோன் யோகிகாண்
வானா டடைந்தொளிர் வேமா. (௧௦௬)

மதிகண் மிணர்ந்தவரிம் மண்மீ திலைமற்
றதுகண்டோற் காண்ப தரிதே-மதிகண்டோன்
ஞானக்கண் கொண்டுடவி னல்லபரங் காண்கிற்பன்
ஊனமிலா வேமா வுணர். (௧௦௭)

மனநினைவோ டிள்ளமட்டு மாப்பிரமங் காணா
தனுவைத் தீரீயாக்கித் தானின் - றுனிவீண்
உலக நினைவொழித்தங் குள்ளக்கண் கொண்டுண்
ணிலவுபொருள் காண்வேமா நீ. (௧௦௮)

நினைநோக்கில் ஞான நிரம்புமே நாளுந் [ன்
தனைநோக்கில் மாயைவந்து தாக்கும் - பினைத்தானி
தன்னை யுணர்ந்தக்கால் தானே தனைக்காண்பன்
நன்னலமார் வேமாநீ நாடு. (௧௦௯)

தேக முடிவில் திகழ்தருகால் காற்கலக்கும்
மாக மதுகலக்கு மாவெளியில் - வேகமுடன்
மண்ணெரிநீர் சேருமின மற்றுன்மா நின்மலமாம்
திண்ணமிது வேமா தெளி. (௧௧௦)

வேண்டித்தேடத்தேட வேதாந்த நாயகனும்
ஆண்டுறுவன் தேடு மவனையன்னோன்-வேண்டியே
தேடு மவனையந்தோ தேடுமறி வாளொவர்
நாடிநித நல்வேம னா. (௧௧௧)

நேசிப்போன் தன்னைமிக நேசிப்பன் தன்னையெ
வன், நேசியான் தானவனை நேசியான்-நசனெனில்,
மாய விடம்பத்தான் மாநிலத்தொன் றுவதிலே
நேயமுறக் கேள்வேமா நீ. (௧௧௨)

தக்க வறுபுதி தான்பிறவாச் சாதகர்க்குப்
புக்கவைய நூலுணர்வாற் போகாதே-மிக்கழகார்
சித்திரநற் ரீபந் திகழ்ந்திருளை மாய்க்குமோ
வுத்திமிகும் வேமா வுணர். (௧௧௩)

சாந்தகுணத் தாலினிது தன்கருமங் கைகூடும்
வாய்ந்தவுண்மை வெற்றிதரு மற்றுஞ்சூ-ளாந்தலத்
நன்றுதான் பட்டதுய ரத்தனையு நற்றருமன் [தில்
வென்றனன்காண் வேமா மிக. (ககச)

தாரணியின் மாந்தர் தகுபரம யோகியினன்
னீரறியார் மற்றவனை நிந்திப்பார் - சாரமதிற்
கையறியு மோதான் கனவமுத சாரமே
மெய்யறிந்த வேமா மிக. (ககரு)

எத்தனையோ சென்ம மெடுத்தாரன் பாவமே
சித்தத்தஞ் ஞானத்தாற் சிந்திப்பன் - மெத்த
நினைவிற் புலாலுண்ணு நீர்மைமுட நாய்காண்
சினமற்ற வேமா தெளி. (ககசு)

பேரறிவு கொண்டொருவன் பேசமிகத் தேர்ந்த
க்கா, லேரிளமை மற்றவனு ளெண்ணுவதென் - தா
ரணியில், வாலிபன்கைத் தீபம் வயங்கியொளி வீ
சாதோ, சாலவுநல் வேமனனே தான். (ககஎ)

வித்துக் கிறைமுதனீர் வேர்ப்பற்ற மென்முனையான்
மெத்த விரைவுடனே மேற்கிளம்பும்-சத்துடைய
ஆம்முனையே தான்வளர்ந் தங்குமர மாகுமே
மம்மரறுக் தேயொளிர்வே மா. (ககஅ)

காதலன்வாழ் நாளிற் கவலையுற்ற மாதொருதன்
காதலர்வாழ் நாளிற் களிப்புறுவாள் - ஓதெவரும்
இன்மைபொருள் பாகிப்ப ரீதில்லா மைந்தர்பலம்
வன்பலங்காண் வேமா மதி. (கககூ)

ஆறுசுவை வேறு மவற்றி லுருசியொன்றே
ஊறுசத்ய ரிட்டைவே றுண்மையொன்றே - தேறு
சிவ, யோகியர்வே றுயிடினு முன்னுபொரு ளொன்
றேகாண், பாகமுறு வேமாரீ பார். (கஉ௦)

தாரகத்தைக் கண்டுணருந் தக்கநெறி யொன்று
ளது, நேருமதி லுட்சமனாய் நின்றுகண்டால்-சீரொ
ய்தும், உற்றுநன்று நோக்கிலையே லுள்ளவொளி
பாறுமே, பற்றறுநல் வேமனனே பார். (கஉ௧)

நல்லவர்தங் கேண்மைவிட னன்றன்று ப்ரக்ரு
தியை, ஒல்லையுணர்ந் தூற்பத்தி யுண்டாகும்-தொ
ல்லேமிகு, பாவியர்தா மெவ்வாறு பத்தி யடைகுவ
வரோ, பாவலனும் வேமா மதி. (கஉ௨)

இவ்விழியில் வான்பிரம மெட்டுமதோ காண்பத
னுச், கவ்விழியு நோக்கும்வே றுகுமே - அவ்விழி
யால், உண்மேவு நாதனையங் குண்ணோக்க வேண்
டாவோ, மண்ணேய நீத்தொளிர்வே மா. (கஉ௩)

தூலச சமையென்னத் தோற்று மவத்தையெலாம்
சாலவிகந் தாசையறத் தான்வீசி - மாலில்லா
உள்வா சனையை யுணர்ந்தோனே ப்ரம்மமாம்
கள்ளநெறி தீர்வேமா காண். (கஉ௪)

மண்ணுண் டிடுமென்னில் வன்சினத்திற் காய்வ
தெவன், மண்ணுதவு நன்று மறப்பதெவன் - மண்
ணன்றி, நீரினா நன்று நினைபா தொழிப்பதெவன்,
தேரினார் வேமா தினம். (கஉ௫)

சீவ னுறைவதெங்கே சிந்தைநினை வெங்ஙனே
தாவி யிருபொருளுந் தான்கூடி - மேவலெங்கே
இவ்விரண்டின் தான மெவனுணரார் மானிடர்தாம்
பவ்வமறு வேமாரீ புார். (கஉசு)

மண்மேற் பொருளீட்டி மற்றறமே செய்கிலா
துண்ணு தறியா தொளித்துவைக்கும் - வண்மதுவீ
கூட்டுமயற் செல்லுமவர் கொண்டே கிலைகொல்
லோ, வாட்டமுற வேமா மதி. (கஉஎ)

ஈயு மவர்செல்வ மெண்ணிறந்து தான்வளரும்
தேய்வின்று நல்குரவுஞ் சேருமோ - ஓயா
திறைக்கினுரீர் கூவ லினிதுசுரந் தீயும்
நிறைவெய்தி வேமா ரிதம். (கஉஅ)

பாலிற் கலந்தரீர் பாலாகிச் சற்கருமத் [து
தேலுதல்போற் சாதுசங்க மெய்தொருவன்-ஞால்த்
மூடனே யாயிடினு முத்தி யடைவன்காண்
கேடகன்ற வேமாரீ கேள். (கஉகூ)

நல்கூர்ந்தார்க் கைக்கொண்டு நானிலத்தி லெந்
நாளும், அல்கா தவனாமிக வாதரிக்கும் - செல்வத்
தோன், என்றுமிடை நீங்கா கினியசிவ சந்நிதியி,
னன்றுறைவன் காண்வேம னு. (கஉஊ)

ஒருவனைவஞ் சித்தொருவ னுண்ணுமவ னீட்டம்
வ்ருநமன்வஞ் சித்தவனை மாய்க்கும் - பெருமடுவில்
மீனையொரு மீன்கொல்லு மீன்வலைஞன் மற்றதனைத்
தானிகுங்காண் வேமனனே சார்ந்து. (கஉக)

அந்தகனுங் காலிலியு மங்கிருவ ருங்கூடித்
தந்துதவி வாழ்ந்திடுமத் தன்மையெனச்-சிந்துலகில்
இல்லா னொடுகூடி யேழையும் வாழ்தருமால்
வல்லாய்நீ வேமா மதி. (கநஉ)

கற்பந் துடைக்கலாந் காணுமுயர் மாதிரமும்
பற்ப மெனப்பொடியாப் பண்ணலாம் - அற்பில்லா
மாந்தர்கள்வன் னெஞ்சருகும் வண்ணந் செயலரி
தே, சாந்தகுண வேமனனே தான். (கநங)

மாசறுத்துள் ளன்பால் வணங்கியிறை தாணம்பிப்
பூசையொடு ரிட்டை புரிகுவோன் - பேசுற்ற
இன்பவீடெய்தி யிகமதனில் வாழ்குவனால்
அன்புடைய வேமா வறி. (கநச)

தத்துவ முணர்ந்தானேல் தானெங்குந் தேடுவான்
தத்துவமுந் தானுவன் தாலத்தே - நித்தம்
மனமிறந்து நிற்பவனே மாப்பிரமந் கண்டாய்
சினமிறந்த வேமா தெளி. (கநரு)

உரைக்கு மொழிபொன் றுளநினைவொன் றங்கத்,
திருக்கு மியல்பதுவே நெண்ணும்-விருத்தியும்வே,
றாவதெனின் முத்தி யடைவதுண்டோ வெவ்வழி
தான், மேவும்வழி வேமா விளம்பு. (கநசு)

மங்கைதன் சுந்தரமு மற்றவடன் பக்குவமும்
அங்கணவன் தன்ன தருளின்மேல் - இங்கென்னும்
நல்லரந் கவ்வாறே நாதனரு ளின்றாயின்
வல்லமையா லாவதெனவே மா. (கநஎ)

எவ்வளவு கட்ட மிருக்கின்ற தோமார்தர்க், கவ்வளவும் பாவசிந்தை யாகுமே - செவ்வையிலா, வன்பவத்தாற் சிந்தைமிக வாடலின்றேல் வேமாகேள், பொன்றாத செல்வம் புகும். (க௩அ)

எத்தனைநாள் தானிருப்ப னெத்தனைநாள் தான் கற்றிங், கெத்தனையாய் நற்கீர்த்தி யெய்துவான்-வித்தையெலாம், கொண்டிறப்பன் சின்னொளிற் கூறுமவை மண்ணாமே, வண்புவி யில்வேமா மதி. ()

செல்வ மதுவளரிற் சிந்தை மயல்வளரும் புல்லதனாற் நீக்குணமும் பொங்குமே - செல்வங்குறையின் மயல்குறையுந் தீக்குணமுங் குன்றும் குறையகன்ற வேமனனே காண். (க௪௦)

யார்மொழியுங் கேட்க விசைந்துசினங் கொள்ளாதே, தேர்கவத னுண்மையினைத் தேட்டமாய் - நேர்மையொடு, கேட்டுணர்ந்தோ னென்றுங் கிளர்தருநன் னீதிபரன், வாட்டமற வேமா மதி. (க௪௧)

இக்கபட நாடகத்தை யிக்கபட வித்தையினை யெக்கபட நாடக னியற்றினனே - ஆக்கபட நாடகனைப் போற்றி நனியவற்சார்ந் தின்புறுவாய் தேடிமிக வேமா தினம். (க௪௨)

செங்கதிரோன் காயச் சிதைந்திருண் மாய்ந்ததெனத், துங்க நிறைகுடத்திற் றேயந்தான் - றங்கலெனத், தான்றெளிந் துள்ளந் ததும்பா நிலையெய்தி வான்பரத்தைக் கண்டறிவே மா. (க௪௩)

காய்ந்துலர்ந்த மாமரங் காட்டகத்தே யொன்றிரு
க்கிற், நேயந்துதழற் பட்டனைத்துந் தீய்ப்பதுபோல்-
காய்ந்தகுணத், துட்டமக னற்குலத்திற் றோன்றுமெ
னி லக்குலமுங், கெட்டழியும் வேமனனே கேள்.()

சிடர் தமக்குச் சிவங்காட்டா தீனமதத்
தூடிருத்து மாசா னுயர்ஞானம் - நாடுங்கால்
சோளப் புனத்தினிற் றுன்புற்ற வானிகரங்
கேளிதனை வேமா கிளைத்து. (கசரு)

தன்மனையிற் செல்வந் தனதென மண் ணிற்புதை
ப்பன், கொன்னே யுலுத்தனெனுங் கொச்சைதான்-
என்னே, இறக்கையிலுங் கொண்டேகா னேகா
தோர் காசும், சிறக்கவவன் பின்வேமா தேர். ()

ஊர்நாடா னல்ல வுடைநாடா னீசன்றான்
சீர்நாடு மாத்துமத்தைச் சேர்ந்திருப்பன்-ஊர்நாடும்
வேடத்தா லாவதுவு மேடடைக்கும் வித்தைகாண்
ஏடணைதீர் வேமனனே யெண். (கசௌ)

காணக் கரிதாய்க் கடிக்கிலுட் காரமுண்டாய்ப்
பேணு மிளகிருக்கும் பெற்றிபோல் - காணற்
கருமையதாய் நிற்கு ம்றிவுடைய மேலோர்
பெருமையது வேமா பெரிது. (கசஅ)

மாதிரத்துங் கானகத்தும் வாழ்தவத்தோன் றன்
குணத்தைப், பாதகஞ்சேர் காமப் படுகுழிவாழ் -
ஏதமுளோன், கண்டிடுமோ ப்ரம்மரிட்டை கைவந்
தோன் பின்னேழை, யண்டிடுமோ வேமா வறி. ()

கத்தூரி காணக் கரிதாகி நிற்குமதன்
சத்தூர் பரிமளமோ தான்மணக்கும் - வித்தமுறு
தேசிகரா வாரகுணமுந் தேர்ந்தறியி லிவ்வாரும்
மாசிகந்த வேமா மதி. (கரு௦)

காமங் களவிரண்மிங் காசினியி லோர்தகைத்தே
சேமமதிக் கஞ்சந் திருடனெனக் - காமவிப
சாரிக்கு நெஞ்சந் தனிலச்சந் தோன்றுமால்
தீரமிகு வேமா தெளி. (கரு௧)

இறையின்றிக் கல்விமுறை யெய்துதலுங்கூடா
திறையின்றிக் காப்புறு விம்மண் - இறைகல்வி
யென்றிரண்டு மில்லா னிருபிறப்போர்க் குட்புகழு
நன்றுறுமோ வேமனா நாடு. (கரு௨)

அற்பசுக நேசித் தளவறுவெந் துன்பத்தி
னிற்குநரன் பாதை நெடிதுற்றே - யற்பமிலா
மேலாம் பரமசுக மேவித்தான் வாழறியான்
மாலாலே வேமா மதி. (கரு௩)

கால வசத்தாற் கருமமறந் தான்புரிந்தங்
கேலுநசை யான்மயங்கி யேறிற்பர் - சாலநரர்
இச்சைக்கள் ஞாண்டுமயங் கேழையர்நெஞ் செந்நெ
ஞ்சோ, பிச்சுகன்ற வேமாரீ பேசு. (கரு௪)

வீணசை யுய்ந்துகடைத் தேறவிடா மேதினியில்
வீணசை வெந்துன்பில் விழ்த்துமே - வீணசை,
நாடுநர றுள்ளத்தி னற்பத்தி நீக்குமே
கேடறுநல் வேமனனே கேள். (கரு௫)

பாலிற் பெயும்புளிப்பு வேறாகும் பாலாகா
ஏலு மிதுபோ லிறைஞானம் - சாலத்
தெளிந்தவர்த முள்ளந் திகழ்தருமா லென்றும்
கிளர்ந்தபுகழ் வேமனா கேள். (கருசு)

காயம் வலுத்திருக்கிற் கண்டிநல தத்துவத்தா
லாயதோ ருண்மை யறிந்திடலாம் - காயம்
இளைக்குமெனி லுண்மைகண் டெய்தமுடி யாதால்
கிளைத்தபுகழ் வேமனா கேள். (கருள)

காவலனோ ரோழை கரந்தொட் டருள்வானேன்
மேவுமவன் வார்த்தைசெலு மேலாகப் - பூவுலகின்
மாவணிக ரொப்பிற் கிளிஞ்சிலுமே மாறாதோ
தாவறுநல் வேமனனே தான். (கருஅ)

தீரத் தருமநெறி சேர்தரும னாதியர்தம்
வீர நனிவிளக்கி மேவினார் - தேரிதுபோல்
மன்னர்க் கறநெறியே மாமுத்தி மூலங்காண்
இன்னலறு வேமாரீ யெண். (கருக)

கையெடான் றுனங் கனிந்தளியான் மன்பொரு
ளைப், பொய்யல்ல வீட்டிப் புதைத்துவைப்பன் - ஜ
யகோ, தண்டிப்பி லீயுநரன் றுன்முற்று மோகெடீ
மால், நண்புடைய வேமனா நாடு. (கரு௦)

ரித்தியமின் மெய்நினைத்து ரித்தியமும் துக்கிப்
பர், ரித்தியா னந்தமெனு நீள்பதவி - ரித்தியமும்
மன்னற்குளஞ்சிறிது மாந்தர் கவலையுறார்
என்னிதுகாண் வேமா வியம்பு. (கருக)

கூரார் விவேகமெனுங் கோடரியா லஞ்ஞானக்
காராருங் காட்டைக் களைந்தெடுத்துச் - சீர்ஞான
தீபங்கைக்கொண்டாற் றிகழ்முத்திதோன்றுமன்றே
தாபமறு வேமனனே தான். (௧௬௨)

மக்களொடு தாசமெங்கே மற்றுமுள சுற்றமெங்கே
மிக்கநண்பர் தாமும் வினையாளும் - புக்கதெங்கே
போங்கா லெவரும் புடைநெருங்கா ரீதியல்பே
யாங்காணும் வேமா வறி. (௧௬௩)

அன்னமது நீர்பிரித்தே யாங்கருந்தும் பாலதுபோன்
மன்னுமயி றுனருந்த மாட்டாதே - யுன்னுங்கால்
அஞ்ஞானி காணுங்கொ லச்சிவமீ தென்றுநல
மெஞ்ஞானி போல்வேமா வேட்டு. (௧௬௪)

கண்ணி னிறைமதத்தாற் காணு றொதிர்ந்தோன்றல் .
எண்ணிவர்க்குக் கீழவரோ வீண்டிவர்முன் - நண்
ணியே, நென்னலதன் முன்வருட நாளிறந்தோர்
நீள்செருக்கின், மன்னினரோ விப்படிவே மா. ()

தயங்கொளிசெய் தீபமது தானில்லா வீட்டில்
இயங்குருவங் காணு ரிதுபோல் - வயங்கறிவாந் [ங்
தீபங்கைக்கொண்டிருளிற் செல்லுவரோ மாந்தர்தா
கோபமறு வேமா குறி. (௧௬௬)

ஆற்றைக் கடந்தே யருங்ககைகண் டேறினோன்
ஆற்றிலுறு தோணி யவாவுவனே - சாற்றிதுபோன்
முத்திச் சுகங்கண்டோன் மொய்யுடற்கா வாடுவனே
கத்தனருள் சார்வேமா காண். (௧௬௭)

மட்குடத்தை நேர்தருயிம் மாய வுடலிறக்கும்
மட்குடத்திற் சீவனென்று மாயாதே - மட்குடமும்
பற்பலவா முள்ளே படர்க்கன மொன்றேகாண் .
நற்பதவி சார்வேம னை. (க௬௮)

மாயை சிறையாகு ழானசமே வன்றனையாம்
ஆயதோர் பேதமுந்தா னவ்வாரும் - தீயவிப்
பந்தமெனுங் கட்டிற் படுமுயிர்க்கு முத்தியுண்டே
பந்தமறு வேமா பகர். (க௬௯)

ஞானத்தின் மிக்கசுக நாட்டில்லை மற்றடைந்தோர்
ஞானத்தின் மேன்மை நனிதெரிந்தோர்-ஞானந்தா
ஒப்பிலது தத்துவமு முண்மைமுடி வாங்ஙனே [ன்
தப்பகன்ற வேமனனே தான். (க௭௦)

கண்மீம் பொருள்காணான் காதிற்கேட் பிங்கேளா
ன், மண்மிசெருக் கெத்தகைத்தோ மாநிலத்திற் -
கண்டெரிந்தும், அந்தகன்கேட் பிஞ்செவிட னென்
மொழிமெய் யானதே, பந்தமறு வேமனனே பார்.

சும்மா விருக்கை சுகோதயநல் யோகங்காண்
மம்மர் மனதசையின் மத்திமமாம் - சும்மாவே
ஆசனபே தங்காட்டு மஃதே யிழிந்ததென்பர்
மாசகன்ற வேமா மதி. (க௭௨)

மனத்தை யடக்குமவன் மாசுகமங் கெய்தி
மனத்தின்கண் முத்தியினை மன்னும்-தினமரத்தைப்
பாலிப்போ னேரும் பலனருந்த மாட்டானே
சாலவுநல் வேமனனே தான். (க௭௩)

மனமடக்கச் சொல்வன் மனமடங்க மாட்டான்
நனியுணர்த்துந் தானுணரா னாழிக் - கனமார்
சுரிகையினைக் கைப்பிடிப்பன் சூரனென நில்லான்
அரிதன்றோ வேமா, வது. (கௌச)

கண்ணைத் துலக்கிக் கனசூக்கு மத்திரியி
னண்ணு மனவிளக்கு நன்கேற்றி - மண்மிசையே
பாவவிரு ணீக்காப் படிற்றுக் குருவிலங்காந்
தேவருள்சார் வேமா தெளி. (கௌடு)

தேசிகனே தேற்றுவிதை தேகநீர்க் கும்பமுயிர்
வாசனையு சுத்தமே மண்மயமாம் - வாசனைமண்
வித்தா லகற்றில் வியனமுதந் தோன்றுமன்றே
சத்திதுகேள் வேமனனே தான். (கௌசு)

குருவேரன் மூலங் குலவியசற் சீடர்
உருவார் கினையா முலகிற் - பரவவல
தேசிகரு ஞத்தமனைத் தேடுகிலா றொன்னர்த்தாம்
மாசிகந்த வேமா மதி. (கௌஎ)

பரமன் குருவாம் பகர்சீவ னென்போன்
திரமுறவே கற்குமுயர் சீடன் - தரமறிந்தங்
கவ்விருவ ரொன்றவுற வாக்குமவன் றேசிகனாய்ச்
செவ்வியுறும் வேமா தெளி. (கௌஅ)

உலகுக் கிறையே யுலகர்க் கிறையென்
நிலகதனைத் தேர்ந்துவீ டெய்தார் - இலகிறைவற்
கூடார் நரகக் குழிவீழ்ந்து மாழ்குவரால்
வாடாத வேமா மதி. (கௌக)

நிலையா யுயிர்க்குண் ணிலவுபொருள் காணார்
நிலையாத நம்பியது நேடி - யலைவதெவன்
சத்தியம சத்தியமுந் தானுணரின் முத்திகாண்
மத்தமய லற்றொளிர்வே மா. (கஅ௦)

கழிந்ததுக னுப்பொருளிற் காணுநிகழ் காலத்
தழுந்துதலுங் கூடா தகிலத் - திழிந்தமனை
வாழ்விலுறு நேய மதிக்கின்மிக வற்பங்காண்
தாழ்வகன்ற வேமனனே தான். (கஅ௧)

தானெனலார் தம்மவர்க ளென்பதார் தாமுணர்ந்
தும், மானலினுற் றுமுணரார் மாப்பித்தர் - தானி
தமும், தூற்குங் குளவியது தூற்றுள்ளே மாய்வ
தொக்கும், மாற்கெடுத்த வேமனகேண் மற்று. ()

பயமேயஞ் ஞானம் பயமொழியிற் றெய்வ
வியனருளே நந்தமதாய் மேவும் - இயலுடருள்
மாயுமுயிர் மாய்தரா மற்றுயிர்க்கே வெற்றியுண்டாம்
ஆபவிது வேமா வறி. (கஅ௩)

இறந்தா னிறந்தா னெனக்கலுழ்வர் மாண்டான்
மறந்தார் மதியின மட்டன் - நிறந்திடலும்
தேகத்துக் கன்றித் திகழ்சீவற் குண்கொலோ
பாகமுறு வேமாரீ பார். (கஅ௪).

தோற்றலயத் தின்றோர் சுதந்தரமுஞ் சீவற்கே,
தோற்றலயந் தோன்றவைத்த தோன்றலுமல்-தோ
ற்றுமிடை, நாளிலிறை பென்ற னகுதற் கிடமன்
றோ, கேளெனுநல் வேமாரீ கேள். (கஅ௫)

எங்கே பிரமமுள தென்றுமிகக் கேட்கிற்பர்
இங்கே மதிப்பித்த ரோழைமார் - எங்கேயும்
பூரணமா யப்பிரமம் பூவி னிறைந்துநிற்கும்
காரணநீ வேமனனே காண். (க௮௬)

பலவாம் பசுவினிறம பானிறமோ வொன்றும்
பலவாம்பூ வொன்றுவழி பாடே - நிலையிற்
பலவாந் தரிசனமும் பண்ணவன்மற் றொன்றே
நலவாகேள் வேமனனே நன்கு. (க௮௭)

பணிபலவாம் பொன்னொன்றே பற்பலவா முண்டி-
யணுகுபசி யொன்றே யவைபோன் - மணியை
பாண்டம் பலவாம் பகரான்மா வொன்றேகாண்
ஈண்டுணர்க வேமா விது. (க௮௮)

காணுகிலான் றன்னெற்றி காது முதுகினையுங்
காணுகிலான் சென்னிக் கருமயிரும் - காணுகிலான்
தன்னையே தானந்தத் தத்துவத்தைக் காணுவனே
இன்னலற வேமா விசைந்து. (க௮௯)

திரிந்தங் கலைவன் றிரும்பு நிறைவின்றி
விரும்பு பொருள் கையுறன் வீணே - திரிந்தென்ன
உள்ள மடக்கி லுயர்பிரம மற்றவனே
கள்ளமறு வேமனனே காண். (க௯௦)

சித்தமெனும் வேரற்றற் செப்பும் ப்ரகுர்தியென
வைத்தமரம் வீழும்பின் மாக்கினையாம்-மெத்த
அவாவு முலர்ந்தங் கழிதருநீ காண்பாய்
தவாவினேகொள் வேமனனே தான். (க௯௧)

வைதிடினும் வையான் வலிந்தடித்துந் தானடியான்
நைதலின்றி மற்றிருப்ப னானிலத்தில் - எய்தவனே
மாதேவ னேரா மகிமைசொலற் கெளிதோ
கோதேயில் வேமா குறி. (ககூ௨)

நீளசுத்த வாதனைக ணீங்காதே லெவ்வெவர்க்கும்
ஆளிறைவற் காண்ப தரிதரிதே - நீளசுத்தப்
பாசமது நீங்கிற் பதிஞானங் கைகூடும்
நேசமொடு கேள்வேமா நீ. (ககூ௩)

நீர்மே லெழுத்து நிலைநில்லா வாறுபோற் [தனைப்
பார்மேலிவ் வாழ்வெல்லாம் பாழும்பொய்யே-தேரி
பன்முறையுங் கூறிடினும் பற்றுறுவ தென்கொலோ
நன்முறைகொள் வேமா நவில். (ககூ௪)

கள்ள மனத்தவற்குக் கைகூடு மோழுத்தி
எள்ளுந் தொழில்வீ ணியற்றற்க - கள்ள
குருவுங் குருவோ குணவீனன் கண்டாய்
அருவறிந்த வேமா வறி. (ககூ௫)

ஆசைவிட்டுக் காம வனலவித்துக் கோவணங்கீழ்
வீசி யிறுக்கி வெகுளிவிட்டுப் - பேசும்
இரகசியங் கண்டோ னிறைதே சிகர்க்காம்
பரமனருள் சார்வேமா பார். (ககூ௬)

ஆசைக் கயிற்றை யறுத்தெறிய மாட்டாரோற்
பேசுற்றவீடு பெறலரிதே - ஆசையுறில்
இச்சித்தூண் சிக்கி யெலியழியு மாறழிவர்
பிச்சகன்ற வேமா பெரிது. (ககூ௭)

நல்லவிசை யூற்றொளியே நாடுகீவை கந்தந்தோய்
வல்லபஞ் சேந்திரிய வாதனைக்கோர் - இல்லவுடற்
பற்றறுத்து நிற்காண் பரமசுக வீடடைவாய்
மற்றிதுவே யுண்மைவே மா. (கக௮)

(இதுவுமது) பஃற்றொடை வெண்பா.

இன்னிசையு மின்சொல்லு மென்றுஞ்செவிவிரும்பு
மென்பரிசச் சீதமது மெய்விழையுங்-கண்களோ
மன்னு மலங்கார வடிவினையே காதலிக்கும்
நன்ன வறுசுவையே நாடுமா - னுசியதோ
கந்தமது தோயுங் கருதுபஞ் சேந்திரியப்
பந்தமுறு மில்லமெனும் பாழுடவிற் பற்றொரீஇ
நின்னையே கண்டு நிலையெய்தி வேமனா
மன்னுகநீ பேரின்ப வாழ்வு. (கக௯)

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

இரண்டாம்பாகம்.

கடவுளுருச் சூக்குமத்தைக் கண்டுசுகி யாம
லுடலினேளுன் பன்னு லுணர்வன் - திடமுளதோ
சாவுதீர் கல்வி தனையே னுணரான்காண்
மாவன் புறுகுணவே மா. (க)

தருகரும்பி னீற்றிற் சனிகுதிர்தா னின்ப, மிகு
சுவையை மாற்றுதல்போன் மேலாஞ் - சுருணர்க்
குந், தீயசுதன் றேன்றிற் றிருக்குலத்தின் .சீர்கெடு
ப்ப, நேயமொடு கேள்வேமா நீ. (உ)

அங்க மெவருடைமை யாதரிக்கத் தன்பாலே [லா
தங்குபொரு ளாருடை மை தானொளிக்க-அங்குசெ
தான்மா வுடனிறுத்தற் காருடைமை நன்னிலையிற்
றன்மாரு வேமனனே சாற்று. (ங)

சிவபத்தி நீங்குமாற் சீவர்தமைக் கொல்லிற்
சிவனுருவே சீவருரு தேரிற் - பவமில்லோல்
சீவர் சிவமாய்த் திகழ்தருவா ருண்மையே
நாவலனாஞ் சீர்வேமா நாடு. (ச)

மணமகனுக் கன்பு மனையவண்மாட் டின்றே
லணைகடந்து செல்வ ளயலே - எணமின்றி
மாதர் குணந்தான் மகிதலத்தி லீவ்வாரும்
கோதகன்ற வேமா குறி. (ரு)

கொங்கணத்துக் கேகிடினுங் குக்க னரியாமோ,
கங்கைபாய் தாசிசென்றுங் கான்மாவு - மங்கயம்
போ, லாகுமோ மற்றவரு மவ்வாறே யந்தணரா
யாகுவரோ வேமா வறி. (சு)

ஈகையுளான் றன்னிடத்தி லீயா னமர்ந்துறையி
லீகையது தான்பொரு தேயிறக்கும் - ஈகைமிகு
கற்பகத்தின் கீழ்ப்புதருங் கண்டகழு மாய்வதன்றி
வற்புறுமோ வேமா மதி. (௭)

அற்பகுண னெய்தி லதிகார நல்லவர்பா [ல்
லற்பின்றித்தீங்கியற்றுமாங்கவர்க்கே-புற்றொடுதோ
கவ்வியுணுஞ் சூரன் கரும்புருசி காணுமோ
பவ்வமகல் வேமாரீ பார். (௮)

ஆபத்து வேளை யருங்கிளைஞர் பண்புணர்க
நீபயத்திற் கையா ணிலையறிக - தாபஞ்சேர்
இன்மை யுறுபோழ்தி லில்லாள் குணங்காண்க
தன்மையொடு வேமனனே தான். (௯)

காந்தன் மதனென்னுங் காதலகம் வாழ்வென்னும்
ஏய்ந்தயலே சோரவஞ்சி யிச்சிக்கும் - வாய்ந்தநாய்
பாலருத்தித் தான்வளர்த்தும் பல்லுழையு மோடா
தோ, சாலவுநல் வேமனனே தான். (௧௦)

கொண்க னறிந்திடினே கொல்லுமிறை தானறியின்
மண்டுமொரு ஈரறியின் மாநிந்தை - யுண்டிருடான்
நாடும் பரபுருடர் நாட்டத்தாற் கற்புடையாள்
நாடுமோ வேமனா நாடு. (௧௧)

அடக்கிமுத லில்லவளை யாளுமஃ தின்றி [ற்
யடக்குதும்பின் னென்றல்வி னாமே-தொடக்கத்தி
கிள்ளாச் செடிமரத்திற் கிள்ளப் படுங்கொல்லோ
வெள்ளாப் புகழ்வேமா வெண், (௧௨)

துன்னுங் கரடியின் றேலேமிகத் தோய்த்திடினுங்,
தன்கருமை போய்வெண்மை தானுறுமோ - அன்றி
மரப், பாவை தனையடித்தும் பண்பதனுக் குண்டா
மோ, மேவியசீர் வேமா விளம்பு. (௧௩)

புணைக்குழையி னாய்வால் புகுத்திடினு முற்றங்,
குணக்கொழிந்து தானிற்குங் கொல்லோ-வணக்கு
றுநற், புத்திபல கூறிடினும் புல்லர்குண மாறுமோ,
வித்தநிறை வேமா விளம்பு. (௧௪).

தன்கா தலனுரையைத் தான்றடுத்துக் கூறுவளே
னன்கா தலியன்று நைவிதியே - அன்னதோர்
காதலிபால் வாழ்தலினுங் கானகத்து வாழ்தனன்றே
நீதியிது கேள்வேமா நீ. (௧௫)

‘கணவன்சொற் கேளாதாள் காலனா மச்சப்
பணவரவாஞ் சோகுமாம் பார்க்கிற்’ - குணநல
மில்லா டனைப்பகைக்கு மில்லா ளலகைக்கே
யில்லா ளெனவேமா வெண். (௧௬)

எணமதிநல் யோசனைக ளில்லா மனைவி [ண்
மணவரிசை வீண்போர்செய் மாட்டான் - உணவுவி
அங்கிற் பணிபுரியர் வாட்டிக் கிடுவதும்வீண்
சங்கையறு வேமனனே தான். (௧௭)

குற்றங் குறிப்போர் குவலயத்தி லெண்ணிலரோ .
குற்றமுள தெல்லவர்க்குங் கூறுங்கான் - மற்றயலார்
குற்றங் குறிப்பர் குறியார்தங் குற்றமே
எற்றிதுகான் வேமா வியம்பு. (௧௮)

தலஞ்சென்றுங் கள்ளன் றனமுழுகொய் வல்லா
ல், வலஞ்சென்று தெய்வம் வணங்கான் - இலஞ்செ
ன்றும், குக்கன் பணிபுரிதல் கூடுமோ கூடாதே,
நக்கனருள் சார்வேமனா. (௧௯)

ஊர்த்தலைவன் கண்டறிவ னுண்மையிலாப் பொய்
யனையே, சீர்த்தமெய்யற் கண்டறிவான் தேவனே -
ஆர்த்தமனே, அங்கறிவள் பேருண்டி யாளன் றனே
யென்பர், துங்கமுறு வேமா துணிந்து. (௨௦)

தலைப்பாகை நல்லாடை தக்கமேற் போர்வை
விலைப்போங் கடுக்கன் மிகவே - மலைக்கும்விரல்
ஆழிகவின் றெந்தியுளார்க் கங்கெவரு மேயுறவாம்
வாழியநல் வேமா மதி. (௨௧)

நீந்தும் வகைதெரியி னீராழங் காண்பதிலென்
சாந்தன்மை தேரிலனார் தானில்லை - வாய்ந்தகீழ்க்
கோவணத்தின் மேலாக் குறிக்கும் வறுமையிலை
மாவுலகில் வேமா மதி. (௨௨)

வட்டவிழி மங்கையர்தம் மைய றனிலமுந்தி
இட்ட மிகவாகி யேங்குதலென் - கட்டழகு
மேனிதனைக் கண்டு மெலிகுவதென் னுள்ளத்தே
தானிலைகொள் வேமனா சாற்று. (௨௩)

மாணரைக் காணின் மதிக்கும் வலியிழந்தே
தானார்வ மெய்தித் தழன்மெழுகாம் - ஆனமை
மிக்கமதி யினத்தே வீண்மோகம் வீழ்த்துங்காண்
தக்கமதி வேமனனே தான். (௨௪)

செல்வ முடையானேற் சித்தசன்கா ணென்பர்மிக
நல்குரவிற் பட்டு நலிந்தோனே - நல்லுருவின்
மார னென்னு மதிப்பர் பறையனென்றே
தீரமிகு வேமா தெளி. (௨௫)

காமனென்றுஞ் சோமனென்றுங் கைத்துண்டாம்
போழ்தொருவன், சேமவொளி யெய்திச் சிறந்திரு
ப்பன் - காமத், திருவொழியி லெவ்வளவுந் தீயவ
னே யாவன், கருவொழிந்த வேமனனே காண். ()

ஈடகலோர் மானி னெழின்மயலே காமுகன்றன்
னீடுவிழி தான்கவரு நீர்மையெற்றோ - நாடிவர்தம்
மத்தியிலம் மான்கண் மணிதூதாய் நின்றதுகாண்
உத்தியொடு வேமா வுணர். (௨௭)

ஆசானுக் கீயா ரரித்தவிலைக் கீரையுமே [வ்
வேசிக்கே யீவர்பொருள் வேண்டுமெலாம் - மாசார
வேசியினு மாசான் மிகவிழிந்தோன் போலுமச்சோ
மாசகத்து வேமா மதி. (௨௮)

இனிப்பெவற்றி னுள்ளு மினிப்புயிரோ யாகும்,
இனிப்புயிரிற் பைம்பொ னினிதாம் - தனிப்பொன்
னிற், பூவையர்தஞ் சொல்லினிப்பாம் பூதலத்தி
யாவர்க்கும், சேவையுறு வேமா தெளி. (௨௯)

தேமிகுப லாச்சுவையிற் செப்புஞ் சருக்கரையில்
ஆமதூர்ச் செந்தேனி லான்பாலே-டாமதனில்
இன்கரும்பின் சாற்றி னினிப்பாகு மங்கைமொழி
மன்புவியில் வேமா மதி. (௩0)

திரிகாலி யென்றுந் திரிகாலம் நேமும்
ஒருகாற் சரசகுணத் தோனே - மருவுவளோ
சாணமருந் தும்புழுதான் சர்க்கரையை நாடுமோ
மாணெற்கொள் வேமா மதி. (நக)

மனைமரபிற் சுற்ற மகிழுமுயிர்ச் சுற்றம்
அனைமரபிற் சுற்றமொரு வாநே - தனைப்பெற்றோன்
தன்மரபிற் சுற்றமிகு சத்துருக்க ளாகுவர்காண்
நன்மரபு சார்வேமா நாடு. (நஉ)

குருலிங்க சங்கமரைக் குக்கனறி யுங்கொல்
பெரிதவர்தாட் பற்றிப் பிடுங்கும் - தெரியுங்காற்
சந்தையுறு பந்தலில்வாழ் தாசிசந்ரி யாசியையு
வந்திடுமோ வேமா மதி. (நங)

தாசியொடு நேசமது தானியப்பைப் பொள்ள
லொக்கும், மாசுகையர் தம்மிணக்க மாநிந்தை - தே
சத்திற், காவலா னேசங் கழுத்தறுப்பாய்த் தீருமே,
மாவலனும் வேமா மதி. (நச)

அரையனெடுந் தன்கையி லாயுதத்தி னேடும்
ளரியினெடு மற்றயலா னில்லோ - டருகெய்தி
யாடும் வினையாட்டி னொருயிர்க்குச் சேதமுண்டாம்
நாடுநீ நல்வேம னு. (நரு)

இன்சவைசே ருண்டினல வேந்திழையை நாடுநர
ன், தன்சிந்தை யின்நீமை சாற்றறுமோ - உன்னு
மிவை, மாயமென வெண்ணி மனத்திலிறைப் போ
தும்விடான், நேயமென்றோ வேமா நினை. (நசு)

மனையா ளெழில்கண்டு மைநீதிமகக் கண்டும்
 அனையார்மேன் மால்பெருநீதினைவோடும்
 பாவமுறு வன்னெஞ்சைப் பற்றி நான்
 மேவுமதோ வேமா விளம்பு.

தேனுஞ் சருக்கையுந் தேர்கட்டு மாங்கனியுந்,
 தானுனுமுன் னின்பஞ் சனியாதே - தானசைகொ
 ள், மானினிதழ் கண்டளவின் மாமதுரந் தோன்று
 மால், மானலறு வேமா மதி. (௩௮)

ஆனிற் பகடதுகீ ழாயினதிங் கெவ்வாரோ
 தானல் விலைதாழ்வார் தன்கறுப்பால் - நனன்
 துதிக்கப் படான்மேலாத் தோன்று முரவோன்
 மதிக்கப்படும் வேமா மற்று. (௩௯)

பதின்மருரை சொல்லே படியெங்குஞ் செல்லும்,
 மதிநலமின் றுங்கொருவன் வாய்ச்சொல் - கதை
 முடியா, மீதுரையோன் றன்னை வெறுக்கு முலகவர்
 காண், வாதனைக ளற்றொளிர்வே மா. (௪௦)

நற்குணமு ளார்க்கு நகத்தளவே செய்திடினும்,
 நற்குணத்தி னான்மலையா நாடுவர்காண் - வெற்பள
 வாச், செய்திடினு நன்றியது தீக்குணத்த றொண்ணு
 வரோ, உய்திறத்து வேமா வுணர். (௪௧)

பதினா யிரவர்க்காப் பார்த்திபனை நீத்த
 விதமாகா தேழைக்கூ ணிட்டாங் - கதைநேர்
 சொல்லாகா கொண்கணநற் சுந்தரியும் வைதல்
 நலதாகா வேமனனே நாடு. (௪௨)

மக்கண் மனைவியுமே மாமாயை நல்லசுக
துக்கமுமே மாறிய தோடர்குடும்பம் - மிக்கவவா
வல்லாதுமாயையே யிம்மாய வாழ்வுக்கா
வல்லாது மயங்குகினைவே மா. (சரு)

வாக்குநல மில்லா நிழிபறையன் மன்னருளே
காக்குமதி காரமிலான் கைம்பெண்ணும் - நோக்கில்
மகிமையிலாத் தேவதையு மட்புலியே யாங்காண்
மகிதலத்து வேமா மதி. (சசு)

மான முடையமென்பார் மாந்தரொலாம் பித்தன்
போ, லானரினைக் கண்ணுற் றதிசயிப்பர் - மாநிலத்
தில், உன்மானத் தன்னை யுணர்தருஉந் தெய்வமே,
நன்மான வேமனனே நாடு. (சரு)

கைத்துதவா னீங்கான் கறியமுதுண் ணுனுமிக்கா
ன், உத்தியிலான் கல்வி யுணர்வுமிலான் - எய்த்தந்
தோ, இவ்வா றிருப்போ னியங்கு நடைப்பிணங்கா
ண், செவ்வாற்றில் வேமனா தேர். (சசு)

நல்குரவி லுள்ள நனியினைக்கு மீன்றதோர்
புல்லெனவே நல்ல புலன்கெடுமா - நல்குரவால்
உள்ளமதி கெட்டமகற் குண்டாவ தெந்நன்றோ
தெள்ளறிஞ னும்வேமா தேர். (சஎ)

சுசற்கிங் கற்பணமா யிவ்வளவே யன்னமிழல்
மாசொர்க்க மெய்தியே வாழ்குவரால் - மாசற்ற
அன்னதா னத்தி லதிகடுமாரு தானமுண்டோ
நன்னிலத்து வேமனா நாடு. (சஅ)

நத்தன்பி லாவிருந்தா னல்லமாப் பண்டம்வீண்,
பத்தியிலாப் பூசையினற் றுண்டினை - இத்தனா
யில், சற்பாத் திரத்துதவாத் துண்டினை - இத்தனா
ணம், அற்பாரும் வேமா வறி.

தனையுணரா னெங்ஙனமோ தான்பிறர்க்கு ணர்த்
தும், நனிபசுவிற் சோம்பியே நாட்டிற் - பினையலை
ந்தே, காசு பெறுவான் கருமம் புரிந்திடுவான், தே
சிகளே வேமாநீ செப்பு. (௫௦)

மாமைந்தர் தம்மான் மறுமைச் சுகம்பெறுத
லாமென்றே கன்மத் தழுந்துவார் - தாமே
குழிவீழ் கயத்தைக் கொசுகெடுக்குங் கொல்லோ
பழிதீர்ந்த வேமனா பார். (௫௧)

கேடறுதான் மிக்குணர்ந்துங் கேள்வி பலகேட்டும்
மூடன் மதியின மோக்கமுறா - நாடிக்
கழுவுகினும் பாலிற் கரிநிறம்வே ருமோ
வழுவகன்ற வேமா மதி. (௫௨)

தன்சமய நின்றகலான் ருன்புறத்தை நிந்தியான்
வன்சழக்கி னுசை மதிக்கணுரான் - மன்சுகத்தில்
வாழ்வோன் றலைவனாய் மக்களுளே நம்பியென
வாழ்வோன்காண் வேமா மதி. (௫௩)

பயனில்லாற் காசி பகரற்க வென்றுங், கயவர்
மொழி கொள்ளற்க காதிற் - பயமுறாஉம், மிக்க
வெறி நாய்பிடித்து வேட்டைக்குச் செல்வதுண்
டோ, தக்கபுகழ் வேமனனே தான். (௫௪)

மனையா னென மெக்கண் மாதா பிதாவென், றினை
யார் பொருந் நயன்றென்றும் - பொனையீட்டும்,
வாய்நெயர்நீர் நனக்குறவிங் காருமிலே, வா
மதி. (ருரு)

மாலை கமுககன மணியாடை மீதணிந்து
சாலவே தம்பலமுந் தான்கொண்டு - தூலவுடல்
வாய்ந்துளான் கீழெனினும் வாருமிரு மிங்கென்பா
ஏய்ந்தவனை வேமா விவண். (ருசு)

கழியா மயிருங் கரித்துணியு மற்றங்
கொழியாத மாசா ருடலுங் - கழியுளனேல்
நல்லகுலத் தானெனினு நாடாதே போவென்பர்
தொல்லுலகர் வேமா துணிந்து. (ரு௭)

கோள னிறக்கிற் குடியிற் சவங்காண
நீளு முறைமையினு னேர்செல்வர் - கோளற்கா
வாட்டமுறார் கோநாய் மடியின் மறியமுமோ
நாட்டமுறு வேமனா நாடு. (ரு௮)

தெருவிற்போய் வைவள் சிறிதிடிக்கிற் கூவென்,
றினாவண் முகமறைப்பண் மூண்டே - பெருநீவி,
கூடையினிற் கொண்டேகிக் கொண்டனையும் விற்ப
னே, நீடுபுகழ் வேமனகே ணீ. (ரு௯)

ஆசை கடைத்தரத்த தாகுமெலாப் பாவத்து,
மாசையிலே மாந்தா ரருந்தவரும் - ஆசைதனைக்,
கண்டொழித்து நின்றவனோ காசினியிற் புண்ணியர்
காண், மண்டனூர்தீர் வேமா மதி. (சு0)

உண்மையுரைப் பாணை யுலகமெல்லா நிந்திக்கு
முண்மையினை நீசர்க் குரைத்திடேல் - மண்மினை
உண்மைப் பெரியா ருடனுண்மை பேசுக
வண்மையிது வேமா மதி.

அஞ்சுகவே பாவங்க ளஞ்சுகவே பாழ்மரணம்
நெஞ்சின் மறந்திடுக நீள்பாசம் - நெஞ்சில்
சிறிதும் மறவற்க செய்ந்நன்றி மண்மே
னெறிநின்ற வேமனா நீ. (சுசு)

இச்சகமே யானாமை யிச்சகத்து வேண்டுமால்
குச்சகுணப் புன்மைதரும் கூறிந்தை - யச்சமுறு
அற்பமதிக் காபத்தா மம்மாச் சரியமே
தற்கெடுக்கும் வேமனனே தான். (சுசு)

வானரத்தை நன்குடுத்தி வல்ல மலைக்கரசாய்
தானிறுத்திக் குன்றரிக டாழ்ந்தெழல்போல் -
முறும், நீதியிலார் தம்மிடத்தி னின்றமுங்கு
நல்லூழ், ஏதுமிலார் வேமா விவண். (சுசு)

கந்தமுடற் பூசுகினுங் கத்தபந்தா னஃதுணரா
முந்தி யுதைக்குமம் முடனையே - பந்தமுறுங்
காம ரசமறியாக் கன்னிபா லன்புமீவ்வா
றாமென்பர் வேமா வறி. (சுசு)

விடல்வேண்டு மூரை விழைசுகமின் றாயின், வி
ல்வேண்டு மிற்குணம்வே றாயின்-விடல்வேண்டு
கோவினையு நல்ல கொடையிலனே லென்பர்காண்,
மாவினேதீர் வேமா மதி. (சுசு)

